

Розділ 1

Щоразу, коли я прокидалася, удень чи вночі, я пленталася через яскраве фое будинку, оздоблене мармуром, йшла вгору по кварталі і повертала за ріг біля невеличкої крамниці, яка працювала цілодобово. Замовляла дві великі кави з вершками та шістьма шматочками цукру в кожній, випивала першу ще в ліфті, повертаючись до квартири, потім повільно смакувала другою, поки дивилася фільми, жувала крекери у формі тваринок, приймала тразодон, амбіен і нембутал і знову поринала в сон. Так я втратила лік часу. Минали дні. Тижні. Минуло кілька місяців. Коли відчувала голод, то замовляла їжу з тайського ресторану через дорогу або порцію салату з тунцем із перекусної на Першій авеню. Прокинувшись, знаходила на мобільному телефоні голосові повідомлення із салонів чи спа, що підтверджували запис на процедури, які бронювала спростоння. І завжди телефонувала, щоб скасувати візит. Я ненавиділа це робити, бо не зносила розмовляти з людьми.

На початку цього етапу свого життя я збирала брудну білизну і раз на тиждень віддавала в пральню, звідки її повертали чистою. Мені подобався звук розірваних поліетиленових пакетів,

які шаруділи на протязі від прочинених вікон у вітальні. Я любила вдихати запах свіжої білизни, дрімаючи на дивані. Але через деякий час мені стало надто складно збирати весь брудний одяг і запихати його в мішок для прання. А звук моїх власних пральної та сушильної машин заважав мені спати. Тож я просто викидала брудне спідне. Уся стара білизна все одно нагадувала про Тревора. Деякий час поштою продовжувала надходити вульгарна білизна від *Victoria's Secret* — стрінги кольору фуксії та лаймового зеленого, а також звабліві нічні сорочки, кожна з яких була запакована в прозорий пластиковий пакет. Я запихала ці маленькі пакетики в шафу і ходила без спіднього. Час від часу отримувала посилки з *Barneys* або *Saks*. Вони надсилали мені чоловічі піжами та інші речі: кашемірові шкарпетки, барвисті футболки, дизайнерські джинси. Я навіть не могла згадати, як і коли це все замовляла.

Я приймала душ максимум раз на тиждень. Припинила вищипувати брови, відбілювати зуби, робити воскову епіляцію, розчісуватися. Жодного зволоження чи пілінгу. Не голила під пахвами. Рідко виходила з квартири. Усі рахунки сплачувалися автоматично. Я вже сплатила податки на нерухомість за рік за свою квартиру і старий будинок моїх покійних батьків на півночі штату. Плату від орендарів за нього я щомісяця отримувала на рахунок прямим переказом. Допомога з безробіття надходила регулярно, варто було лише раз у тиждень зателефонувати в центр зайнятості і натиснути «1», тобто «так», коли автовідповідач запитав, чи доклала я всіх зусиль, щоб знайти роботу. Цього було достатньо, щоб покрити витрати на всі мої рецепти, а також на все, що купувала в крамниці поруч з домом. До того ж у мене були інвестиції. Фінансовий радник мого покійного батька стежив за всім цим і надсилав щоквартальні звіти, які я ніколи не читала. У мене було достатньо грошей на ощадному рахунку, щоб прожити кілька років, якщо не робити великих покупок. Крім того, у мене був значний кредитний ліміт на моїй картці *Visa*. Я не переймалася грошима.

Я почала «впадати в сплячку» повною мірою у травні—червні 2000 року. Мені було двадцять чотири. Я спостерігала крізь зламану планку в жалюзі, як минає літо, а на зміну йому приходить холодна й похмура осінь. Мої м'язи атрофувалися. Простиралла на ліжку пожовкли, хоча зазвичай я засинала перед телевизором на дивані. Цей комплект у синьо-білу смужку я придбала у *Pottery Barn*. Зараз постіль була розтягнута і вкрита плямами від кави та поту.

У години неспання я мало що робила, окрім як дивилася фільми. Я не могла дивитися звичайні телепрограми. Особливо на початку — телевизор викликав надто багато емоцій, і я починала смикати пульт, натискати на кнопки, насміхатися над усім і драгуватися. Я не могла впоратися з емоціями. А єдине, що могла читати, — сенсаційні заголовки в місцевих щоденних газетах у крамниці. Я швидко переглядала їх, розплачуючись за каву. Буш проти Гора в президенти. Померла знаменитість, викрали дитину, сенатор украв гроші, відомий спортсмен зрадив вагітну дружину. У Нью-Йорку траплялися різні події — як і завжди, — але нічого з цього мене не вражало. Саме тому мене й вабив сон — реальність відокремлювалася і з'являлася в моїй свідомості так само невимушено, як у фільмі чи сновидінні. Було легко ігнорувати те, що мене не стосувалося. Працівники метро страйкували. Ураган прийшов і пішов. Це не мало значення. Могли вторгнутися інопланетяни, могла роїтися сарана — я це помітила б, але мене це не розхвилювало б.

Коли мені потрібні були ще пігулки, я наважувалася вийти до аптеки *Rite Aid* за три квартали від дому. Це завжди був важкий шлях. Піднімаючись Першою авеню, я здригалася від усього, що мене оточувало. Я була схожа на новонароджену дитину — повітря викликало дискомфорт, світло завдавало болю, деталі навколишнього середовища здавалися лячними і ворожими. Я налягала на алкоголь лише в дні цих вимушених екскурсій — чарка горілки перед тим, як вийти на вулицю і пройти повз усі маленькі бістро, кафе і крамнички, які я відвідувала, коли вдавала, що

живу життя. В іншому випадку я намагалася обмежитися радіусом одного кварталу навколо моєї квартири.

У крамниці працювали молоді єгиптяни. Окрім моєї психіатричні, докторки Татта, подруги Реви та швейцарів мого будинку, єгиптяни були єдиними людьми, з якими я постійно контактувала. Вони були відносно привабливі, деякі з них навіть досить красиві. Мали квадратні щелепи, мужні чола, вигнуті зухвалі брови. А очі виглядали так, ніби підведені. Було їх, мабуть, з пів дюжини — братів чи кузенів, як я припустила. Їхній стиль мене відлякував. Вони носили футболки футбольних команд, шкіряні гоночні куртки, золоті ланцюжки з хрестами і слухали канал Z100 на радіоприймачі. А почуття гумору було абсолютно відсутнє. Коли я лише переїхала в цей район, вони фліртували зі мною, іноді навіть надто наполегливо. Але щойно я почала з'являтися в незручний час із закислими очима й засохлою слиною в куточках рота, вони припинили намагатися завоювати мою прихильність.

— У вас тут щось є, — сказав одного ранку чоловік за прилавком, показуючи на своє підборіддя довгими смаглявими пальцями. Я лише махнула рукою. На моєму обличчі, як я виявила пізніше, була засохла зубна паста.

Через кілька місяців недбалих, напівсонних відвідин єгиптяни почали називати мене «бос» і з готовністю приймали мої п'ятдесят центів, коли я просила про одну сигаретку, що робила досить часто. Я могла б піти за кавою будь-куди, але мені подобалася крамниця поруч з домом. Це було близько, кава була стабільно поганою, і мені не доводилося стикатися з кимось, хто замовляв бріюш або лате без пінки. Жодних дітей з нежиттю і їхніх нянь. Ні заклопотаних білих комірців, ні парочок на побаченнях. Кава в крамниці була кавою робочого класу — кавою для швейцарів, кур'єрів, різноробочих, офіціантів і домогосподарок. Повітря там було важким від дешевих жіночих парфумів і мийних засобів, а також плісняви. Я могла спертися на обмерзлу морозильну камеру, повну морозива, ескімо та пластикових стаканчиків з льодом. Прозорі

відділення з органічного скла над прилавком були заповнені жуйками та цукерками. Нічого не змінювалося. Акуратними рядами на полицях стояли сигарети, рулони квитків для лотерей, дванадцять різних марок бутильованої води, пиво, тостерний хліб. Там був ящик з м'ясом і сирами, які ніхто ніколи не купував, таця черствих португальських булочок, кошик з фруктами в поліетиленовій упаковці, ціла стіна журналів, які я уникала читати. Я не хотіла читати нічого, окрім газетних заголовків. Я трималася подалі від усього, що могло зачепити мою уяву, викликати заздрість чи тривогу. Я не висовувалася.

Час від часу до моєї квартири приходила Рева з пляшкою вина і наполягала на тому, щоб скласти мені компанію. Її мати помирала від раку. Це, серед іншого, змушувало мене уникати зустрічей з нею.

— Ти забула, що я приїду? — запитувала Рева, проштовхуючись повз мене до вітальні і вмикаючи світло. — Ми говорили вчора ввечері, пам'ятаєш?

Мені подобалося телефонувати Реві саме тоді, коли починав діяти амбієн, або солфотон, або ще щось. За її словами, я завжди хотіла розмовляти лише про Гаррісона Форда чи Вупі Голдберг, і вона це нормально сприймала.

— Минулої ночі ти переказала весь сюжет «Несамовитого». І спешу, де вони їдуть у машині з кокаїном. Ти продовжувала і продовжувала.

— Еммануель Сенье неперевершена в цьому фільмі.

— Саме це ти й казала вчора ввечері.

Коли у моєму житті з'явилася Рева, я відчула полегшення і водночас роздратування — так, як відчуваєшся, коли хтось перериває тебе посеред самогубства. Те, що я робила, звісно, не було самогубством. Насправді це була протилежність самогубству. Моя сплячка була самозбереженням. Я сподівалася, що це врятує мені життя.

— Тепер іди в душ, — казала Рева, прямуючи на кухню. — Я винесу сміття.

Я любила Реву, але вона мені більше не подобалася. Ми дружили ще з коледжу, так довго, що все, що між нами залишилося, — це наша спільна історія, складний ланцюг образ, спогадів, ревностів, заперечень, і кілька суконь, які я давала Реві поносити, а вона обіцяла віддати їх потім у хімчистку і повернути, але так і не повертала. Вона працювала виконавчим асистентом у страховій брокерській фірмі в Мідтауні. Була єдиною дитиною в сім'ї, «спортзальним щуром», мала випуклу червону родиму пляму на шкіі в формі Флориди, звичку жувати, що призвела до захворювання щелепно-лицьового суглоба, і подих, що смердів корицею та цукерками зі смаком зелених яблук. Вона любила приходити до мене додому, звільняти для себе місце на кріслі, коментувати стан квартири, казати, що я виглядаю так, ніби схудла, і скаржитися на роботу, наповнюючи свій келих після кожного ковтка.

— Люди не розуміють, як я почуваюся, — казала вона. — Вони вважають, що я завжди буду життєрадісною. Тим часом ці засранці думають, що можуть ходити навколо і поводитися з усіма, хто нижче них за рангом, як з лайном. А я повинна усміхатися, виглядати милою і надсилати їм факси? Та пішли вони. Нехай вони всі полисіють і горять у пеклі.

У Реві був роман з босом Кеном, чоловіком середнього віку, який мав дружину і дитину. Вона не приховувала, що він їй подобається, але намагалася втаїти, що в них був сексуальний зв'язок. Якось вона показала мені його фотографію в брошурі компанії — високий, широкі плечі, біла сорочка на гудзиках, синя краватка, обличчя таке непоказне, таке нудне, наче його виліпили з пластику. Як і мені, Реві подобалися старші чоловіки. Чоловіки нашого віку, за словами Реві, були занадто банальні, занадто ніжні, занадто вбогі. Я могла зрозуміти її огиду, але я ніколи не зустрічала такого чоловіка. Усі чоловіки, з якими я коли-небудь була, як юні, так і старші, були відстороненими і недружніми.

— Ти дуже зарозуміла, ось чому, — пояснила Рева. — Подібне притягує подібне.

Як подруга, Рева справді була банальною, ніжною і вбогою, але вона також була дуже потайною і часом дуже поблажливою. Вона *не могла* або просто не бажала розуміти, чому я весь час хотіла спати, і завжди тикала мене носом у свою моральність і схиляла «відповідати за свої вчинки», за будь-яку погану звичку, на якій я застрігла в той час. Того літа, коли я почала забагато спати, Рева докоряла мені за те, що я «плагундрую своє розкішне тіло». «Куріння *вбиває*». «Тобі слід більше бувати на свіжому повітрі». «Чи отримуєш ти достатньо білка з раціону?» тощо.

— Я не дитина, Рево.

— Я просто хвилююся за тебе. Тому що мені не байдуже. Тому що я *люблю* тебе, — казала вона.

Відтоді, як ми познайомилися на першому курсі, Рева ніколи не могла чесно зізнатися в будь-якому бажанні, яке було хоча б віддалено непристойним. Але вона не була ідеальною. «Вона не безгрішна», — сказала б моя мати. Я роками знала, що Рева страждає на булімію. Я знала, що вона мастурбує електричним шийним масажером, бо соромиться купити нормальний вібратор у секс-шопі. Я знала, що вона по вуха в боргах за коледж, має значні непогашені кредити на картках і що вона крапа тестери з косметичного відділу магазину здорового харчування біля своєї квартири на Верхньому Вест-Сайді. Я бачила наклейки з написом «гестер» на різних предметах у величезній косметичці, яку вона носила з собою, куди б не пішла. Вона була рабиною марнославства і статусу, що не було чимось незвичайним у такому місці, як Мангеттен, але мене особливо дратувала її нерозважливність. Це заважало мені поважати її інтелект. Вона була настільки одержима брендами, конформізмом, прагненням «вписатися». Регулярно їздила в Чайнатаун за найновішими підробками дизайнерських сумочок. Якось на Різдво подарувала мені гаманець *Dooney & Bourke*. Вона купила нам однакові підроблені брелоки *Coach*.

За іронією долі, її прагнення бути стильною завжди було в наших стосунках проблемою.